

Arrest

nr. 323 353 van 14 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, diende op 4 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 juli 2024, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 26 augustus 2024 de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Corozal, Sucre op [...]1970. U maakte uw middelbare school niet af en ging in 1985 uw passie als muzikant achterna, voornamelijk met uw accordeon.

Sinds de jaren tachtig verdiende u de kost als muzikant op feesten en andere evenementen. In deze hoedanigheid kwam u in contact met verschillende invloedrijke personen en criminelen die verbonden waren aan de paramilitaire groepering Bloque Montes de Maria. U speelde in Sincelejo op feesten en vergaderingen voor hen. Vervolgens werd u rond 1985 door deze mensen benaderd en gevraagd om drugs te smokkelen in uw accordeon. Toen besloot u Sincelejo te ontvluchten en naar Medellin te gaan. U verbleef in Medellin tot u eind jaren 1990 uw legerdienst begon. De volgende jaren ging u steeds van stad naar stad uit angst voor uw belagers. U ging als muzikant van festival naar festival tot u A. M. G. leerde kennen die in contact bracht met A. G. R.. Meneer G. R. is een ex senator van het departement die gelinkt is aan Bloque Montes de Maria. Sindsdien speelde u elke 15 dagen of soms elke week op de feesten en vergaderingen van de ex-senator. Hij vertelde u in 1995-1996 dat u bij hun organisatie moest komen of u zou vermoord worden. U werd dan voorgesteld aan Rodrigo Mercado, met misdaadalias La Cadena (de ketting), die de baas van Bloque Montes de Maria was. U werd opnieuw gevraagd om drugs te smokkelen aan de hand van accordeons. U wist verdere problemen te vermijden en leefde de volgende jaren ondergedoken.

Uiteindelijk begon u toch terug als muzikant te spelen voor deze zelfde personen. In 2006 speelde u voor de laatste keer voor hen. Tijdens deze vergadering kreeg u een ultimatum. U moest een deel worden van de organisatie aangezien u teveel geheimen kende. Hierbij werd u nogmaals gevraagd om drugs te smokkelen maar nu moest u ook de groepering informatie geven over de aanwezigheid van politie en militairen tussen Sincelejo en Baraquilla. U kreeg 8 dagen om een beslissing te nemen. In die tijd dook u opnieuw onder. Uw familie verhuisde naar Hattillo en u trok Colombia door van plaats naar plaats.

U zette uw nomaden leven verder, waarbij u ook van 2012 tot 2014 in Ecuador verbleef. U keerde dan terug naar Colombia in 2014 en leefde hier nog 8 jaar. De laatste jaren verbleef u voornamelijk in Bogota, waar u in 2017 trouwde met uw tweede vrouw. Tot in 2022 een vriendin u geld leende om een ticket naar België te kopen. Op 15.11.2022 vertrok u uit Colombia en op 16.11.2022 kwam u toe in België.

Ter staving van uw relaas legt u uw Colombiaanse paspoort neer, een brief aangaande uw ontheemding en documenten aangaande de ontheemding van uw ex-vrouw en kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u voor uw leven vreest omdat u weigerde toe te treden tot de paramilitaire groepering Bloque Montes de Maria. Door deze weigering, vreest u gedood te worden (NPO p.11). Uit het geheel van uw verklaringen komen verscheidende aannemelijkheden en merkwaardigheden naar voren, waardoor er geen geloof kan worden toegeschreven deze problemen.

Vooreerst kan u niet aannemelijk maken dat deze groepering u in de eerste plaats reeds zouden beschouwen als vertrouweling en u opdrachten zou toespelen. U gaf aan tijdens het persoonlijk onderhoud dat u doorheen uw leven aanwezig was als muzikant op feestjes en andere muzikale vergaderingen van personen gelinkt aan Bloque Montes de Maria, zoals A. G. R.. U behoorde volgens uw verklaringen nooit tot de politieke partij van A. G. R. en benadrukt dat u daar telkens aanwezig was als muzikant (NPO, p. 9). U zou daardoor beschouwd zijn geweest als een deel van de organisatie omdat u doorheen de jaren teveel informatie had opgevangen tijdens deze events. Het is weinig aannemelijk dat u als muzikant tijdens deze vieringen en events dermate op de hoogte zou zijn gekomen van de geheimen en het reilen en zeilen van deze

gewapende groepering dat ze dan maar besloten om u in hun organisatie op te nemen. Wanneer u gevraagd werd hoe u zo snel in de groepering kon opgroeien naar een vertrouweling verwees u louter naar de muzikale admiratie die A. voor u had (NPO, p. 12). Later in het persoonlijk onderhoud wordt nogmaals bevraagd om verder te verduidelijken hoe u van sympathisant naar vertrouweling ging maar u gaf geen bijkomende informatie en verwees louter naar de gave van muzikanten om mensen samen te brengen (NPO, p. 17).

Voorts is het vreemd dat, indien ze u als vertrouweling beschouwden, ze geen informatie over uw familie zouden hebben, meer zelfs dat ze niet eens zouden weten dat u familie had (NPO, p. 12). U verklaart in dit verband dat u nooit over uw familie zou hebben gesproken (NPO, p. 12). Dat deze groepering, die u in hun rangen wilde opnemen, niets zou weten van uw familie louter omdat u hen hier niets over zou hebben gezegd is geenszins geloofwaardig. Gevraagd dit te verklaren verklaarde u dat het hen niet interesseert en antwoordde u voorts op ontwijkende wijze (NPO, p. 17) Deze verklaringen kunnen vanzelfsprekend niet overtuigen.

Verder is het opvallend dat u reeds sinds de jaren 80 gevraagd werd om samen te werken met hen – uw belagers waren al die jaren steeds van dezelfde groepering (NPO, p. 10) – maar dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u, ondanks uw weigeringen, daadwerkelijk ooit gevolgen heeft moeten dragen voor uw weigering om in te gaan op hun eisen. Tijdens uw vrije relaas verklaarde u dat u deze opdrachten simpelweg trachtte uit te stellen, onder meer met “ik ga dat wel doen, jaja” (NPO, p. 8 en 9). U werd vervolgens expliciet gevraagd wat er dan gebeurde in 1988 wanneer u weigerde in te gaan op hun eisen, maar u wist in dit verband louter mee te geven dat u “volledig van hun weg” bent gegaan (NPO, p. 11). Gevraagd hoe u dan problemen wist te vermijden in die periode zei u: “omdat ik altijd het heb uitgesteld en ook omdat ik zei: later, later. De leiders hadden vertrouwen in mij.” (NPO, p. 16). Een achttal jaar later gebeurde hetzelfde waarop u gevraagd werd of u dan niet in de problemen geraakte wanneer u weigerde maar u antwoordde volkomen ontwijkend dat u slechts enkele dagen daar was, zonder verder in te gaan op uw interacties met deze groepering in die periode en hun bedreiging – “als je niet bij de organisatie komt, dan moeten we je het zwijgen opleggen” (NPO, p. 8 en 11). U werd nogmaals de kans geboden om concreet uit te leggen wat er telkens gebeurde wanneer u hun eisen weigerde in elk van de periodes waarin uw problemen zich situeerden – de jaren 80, de jaren 90 en de jaren 2000 – maar u bleef opnieuw aan de oppervlakte en stelde louter dat u het probeerde uit te stellen (NPO, p. 12). U werd gevraagd waarom de groepering dan nooit actie ondernam na uw weigering maar u kon louter meegeven dat u afstand hield en zich concentreerde op uw muziek (NPO, p. 17).

Voorts is het opmerkelijk dat deze groepering nooit uw familie heeft benaderd, zij het om u daar te vinden of minstens om informatie over u te weten te komen. U verklaart in dit verband dat u nooit over uw familie heeft gesproken en dat u nooit betrokken was bij het leven van uw ex-vrouw en kinderen (NPO, p. 12). Zoals reeds aangehaald is het weinig aannemelijk dat deze groepering, die u als vertrouweling ziet, geen kennis zou hebben gehad over uw vrouw en kinderen. Bovendien kon de groepering eveneens uw vader, broers en zus benaderen. Hiernaar gevraagd gaf u louter aan dat uw vader al lang buiten uw regio woont en dat uw broers nooit over uw problemen hebben geweten (NPO, p. 17). Dit verklaart vanzelfsprekend niet waarom uw belagers hen nooit hebben benaderd indien ze daadwerkelijk op zoek zouden zijn naar u.

Verder zijn er verschillende elementen die bezwaarlijk wijzen op een leven op de vlucht voor een gewapende groepering sinds de jaren tachtig. Zo leerde u uw eerste vrouw kennen op een feest om vervolgens uw relatie verder uit te bouwen met haar. Op 8 juni 1994 beviel zij van uw eerste dochter. (NPO, p. 8). In 2004 kreeg u vervolgens een tweede kind te krijgen met haar (NPO, p. 8 & 9). Wanneer u gevraagd werd waarom u, ondanks het imminente gevaar waarin u beweerde te leven, toch nog een tweede kind wilde, in Sincelejo, gaf u op vage wijze aan dat uw moeder geen kinderen buiten het huwelijk wou (NPO, p. 18) en dat uw familie conservatief was (NPO, p. 12). Dit houdt maar weinig steek. U gaf tevens aan dat u niet dacht dat zij in gevaar waren omdat u zich verwijderd had (NPO, p. 18). Dat u niet zou denken dat ze in gevaar konden komen, hoewel u gezocht zou zijn door een paramilitaire organisatie omdat u te veel informatie over hen had en niet wilde toetreden, is geenszins aannemelijk. De vaststelling dat u een relatie wist uit te bouwen met uw eerste vrouw in Sincelejo in de jaren negentig en vervolgens in 2004 nog een tweede kind met haar kreeg doet ernstig twijfelen aan een ondergedoken leven op de vlucht voor een criminele groepering.

Vervolgens verbleef u jarenlang op regelmatige basis in Bogota en bouwde u nogmaals een sociaal leven uit met uw tweede vrouw, met wie u samenwoonde (NPO, p. 13 en 14). U trouwde met haar in 2017 en scheidde van haar in 2019 (NPO, p. 5). Ook dit wijst er bezwaarlijk op dat u tot aan uw vertrek ondergedoken zou hebben geleefd.

U zocht telkens waar u verbleef naar werk als muzikant op “La Playa”, zowel in Bogota als in andere steden waar u verbleef. Deze benaming voor “het strand” weerspiegelt een grote straat waar alle muzikanten zonder job naar werk konden zoeken. Muziekgroepen in nood van muzikanten kunnen hier iemand vinden voor een

concert (NPO, p.13 & 14). Nogmaals schetst u een situatie waarbij u geen ondergedoken leven leidde. Zeker aangezien u er zo van overtuigd was dat ze u aan de hand van uw muziek konden vinden (NPO, p. 17).

Tenslotte werd er opgemerkt dat uw handelswijze niet wijst op een vrees voor uw leven. Ondanks dat u reeds sinds de jaren tachtig op de vlucht zou zijn voor deze criminele groepering vertrok u pas op 15.11.2022 uit Colombia. Wanneer u bevraagd werd naar de redenen van uw laattijdig vertrek, kon u enkel financiële redenen aangeven (NPO p. 19). Op de vraag of u zich in een ander land kon vestigen, waarnaar u goedkoper kon reizen, gaf u aan nooit aan een ander land dan België gedacht te hebben (NPO, p.16). Dit houdt maar weinig steek. Uw acties wijzen wederom niet op een vrees aangezien u dermate lang nog in Colombia verbleef en 16 jaar lang geen alternatief zocht voor uw situatie.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet onmiddellijk betwist wordt. Wat betreft het document van "Personeria Municipal de Coloso" waarin wordt vermeld dat u bedreigd werd door de Autodefensas Gaitanista de Colombia en ontheemd bent geraakt door het conflict in uw regio dient opgemerkt te worden dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. Bovendien wordt in deze brief geenszins concreet uw problemen met Bloque Montes de Maria aangehaald en wordt louter in algemene termen gesproken over ontheemding door het conflict en bedreigingen van actoren in uw regio. De authenticiteit van dit document wordt bovendien in twijfel gebracht door de vaststelling dat dit document werd afgegeven na uw vertrek uit Colombia, wat doet concluderen dat u dit louter liet opmaken met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de documenten van de "Unidad para las Victimas" in hoofde van uw exvrouw en kinderen – eveneens aangevraagd na uw vertrek – dient vastgesteld te worden dat deze evenmin een bewijs vormen voor uw persoonlijke problemen met de Bloque Montes de Maria.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus

Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het

geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de Vreemdelingenwet'), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna 'EVRM') en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker het niet eens te zijn met de bevindingen van het CGVS dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Hij stelt dat de bestreden beslissing een vermoeden van kwade trouw schept en zijn geloofwaardigheid ernstig in twijfel trekt terwijl hij de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven en de beslissing ten onrechte het vermoeden van goede trouw aantast.

Met betrekking tot de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet kon aannemelijk maken dat hij, als muzikant kon worden beschouwd als vertrouweling van de paramilitaire groepering Bloque Montes de Maria en in het bijzonder van A. G. R., stelt verzoeker dat hij hier nochtans zeer duidelijk over was. Hij citeert de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 12) en betoogt dat hieruit blijkt dat hij een gemakkelijke prooi was voor de groepering. Hij kon via zijn muziekinstrumenten gemakkelijk drugs smokkelen en dat hij als muzikant steeds aanwezig was op feesten en vergaderingen en op de hoogte was van de gesprekken tussen de leden van de organisatie is niet onlogisch en eerder aannemelijk stelt verzoeker.

Waar het CGVS het opvallend vindt dat hij gedurende jaren geen problemen heeft gekend ondanks zijn weigeringen om voor de paramilitaire groepering Bloque Montes de Maria te werken, stelt verzoeker dat dit niet klopt met de gegevens van het dossier. Hij voert aan dat hij heel zijn leven op de vlucht was, nooit lang op een plaats was en telkens verhuisde van dorpje naar stad en dat als hij door de organisatie teveel onder druk werd gezet om drugs te verhandelen of te transporteren naar een andere stad vertrok. Verzoeker stelt dat zijn leven bestond uit vluchten en niet langer dan twee maanden op dezelfde plek wonen. Verzoeker meent dat men dit bezwaarlijk een leven zonder problemen kan noemen.

Wat betreft de stelling van het CGVS dat het eigenaardig is dat de groepering Bloque Montes de Maria geen weet zou hebben van zijn familie, betoogt verzoeker dat dit ook niet klopt met hetgeen hij verklaard heeft. Hij herhaalt dat hij steeds op de vlucht was en niet bij zijn familie woonde, maar hen bezocht. Verzoeker citeert de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 8, 11, 14) en stelt dat hij heel zijn leven ondergedoken moeten leven om op deze manier te ontsnappen aan de groepering en dat hij nooit een link heeft gelegd met zijn gezin zodat ze nooit geïdentificeerd konden worden.

Waar in de bestreden beslissing het twijfelachtig wordt geacht dat verzoeker een gezinsleven kon hebben en werk zocht op 'La Playa' tijdens een leven op de vlucht, stelt verzoeker dat zijn gezinsleven eerder beperkt was en zowel met zijn eerste en tweede vrouw nooit echt heeft samengeleefd. Hij wijst erop dat hij natuurlijk ook moest werken en iets verdienen en dat hij als muzikant werk op straat zocht. Verzoeker citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 14) en herhaalt dat hij nooit lang op een plek was en van stad tot stad vluchtte. Hij meent dat niet van hem verwacht kan worden dat hij zo een leven leidt/lijd en dat deze criminele organisaties verspreid zijn over het hele Colombiaanse grondgebied waardoor er geen volwaardig intern vluchtalternatief bestaat.

Waar het tenslotte ongeloofwaardig wordt geacht dat verzoeker zo lang heeft gewacht om het land te verlaten, betoogt verzoeker dat hij ook hier een zeer redelijk argument heeft aangehaald, met name dat hij een onstabiel leven leidde en nooit lang op dezelfde plek bleef. Hij stelt dat hij overleefde en dat dit met een moeilijke financiële situatie gepaard ging, wat hij ook verklaarde. Verzoeker citeert ter staving uit de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, 16).

Verzoeker besluit het eerste onderdeel van het enig middel door te stellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zijn verklaringen alle kanten uitgaan maar integendeel geloofwaardig zijn en dat het aan het CGVS en de diensten van de DVZ is om zijn verklaringen in de juiste context te plaatsen. Hij meent dat het al te gemakkelijk is om hem af te wijzen op grond van zogenaamd ongeloofwaardige verklaringen, dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd en dat hij moet worden erkend als politiek vluchteling.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de stelling in de bestreden beslissing dat Colombia een veiliger land werd in strijd is met de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst. Hij betoogt dat uit deze informatie blijkt dat de vredesgesprekken de criminele groeperingen niet belemmeren in hun activiteiten en dat het aantal gewapende confrontaties is toegenomen en een zorgwekkend humanitair klimaat werd gecreëerd. Verzoeker citeert uit een rapport dat via volgende internetlink kan worden geconsulteerd https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf, en is van oordeel dat hij wel in aanmerking komt voor bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij bij een terugkeer blootgesteld wordt aan de schending van de meest fundamentele mensenrechten, met name het recht op lichamelijke integriteit en het recht op leven.

Verzoeker vraagt te worden erkend als politiek vluchteling, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend en ondergeschikt dat hij zou worden gehoord door de Raad en dat de Raad de bestreden beslissing vernietigt.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het pro deo attest in bijlage toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt*

het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.2. Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn internationaal beschermingsverzoek een kopie neer van zijn Colombiaanse paspoort (AD, documenten, stuk 1). Verzoekers identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de gewapende groepering Bloque Montes de Maria. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werd hij als muzikant gevraagd te spelen op vergaderingen en feesten van criminelen die verbonden waren aan deze groepering en rond 1985 gevraagd om drugs te smokkelen in zijn accordeon. Volgens zijn verklaringen vluchtte hij daarop naar Medellin waarna hij in de volgende jaren steeds van stad naar stad trok om te ontsnappen aan zijn belagers. Verzoeker kwam daarna in contact met een ex-senator gelinkt aan het departement van Bloque Montes de Maria en speelde regelmatig op zijn feesten en vergaderingen tot deze ex-senator hem in 1995-1996 vertelde dat hij bij de organisatie moest komen of dat hij anders zou vermoord worden en later opnieuw gevraagd werd drugs te smokkelen. Verzoeker dook onder maar begon uiteindelijk weer als muzikant te spelen voor dezelfde personen. In 2006 speelde hij voor het laatst voor hen. Tijdens deze gelegenheid werd hij volgens zijn verklaringen voor een ultimatum gesteld. Verzoeker moest deel worden van de organisatie omdat hij veel over hen wist, moest drugs smokkelen en informatie geven over de aanwezigheid van politie en militairen in het gebied tussen Sincelejo en Baraquilla. Verzoeker dook volgens zijn verklaringen opnieuw onder, zette zijn nomadenbestaan verder, verbleef tussen 2012 en 2014 in Ecuador en keerde terug naar Colombia waar hij nog acht jaar voornamelijk in Bogota leefde en in 2017 huwde met zijn tweede echtgenote.

5.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Colombia aannemelijk maakt omwille van de voorgehouden problemen met Bloque Montes de Maria omdat zij verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Zo kan de commissaris-generaal vooreerst worden bijgetreden in haar analyse dat verzoeker door de groepering Bloque Montes de Maria op een bepaald ogenblik als een vertrouweling of een deel van de organisatie zou zijn beschouwd louter omwille van het feit dat hij regelmatig op feestjes en vergaderingen van deze organisatie speelde en zo teveel wist over deze organisatie en haar activiteiten. Verzoeker verklaarde dat hij toen hij 12 of 13 jaar oud was al op verschillende festivals speelde en toen hij 15-16 jaar oud was op vraag van een Mexicaanse muzikant een muziekgroep samenstelde en gevraagd werd op te treden op feesten en bijeenkomsten van leden van Bloque Montes de Maria in Sincelejo in Sucre en in 1985 voor het eerst werd gevraagd om drugs te smokkelen via zijn accordeon (NPO, p. 8), dit weigerde en naar Medellin trok, het leger in ging en in 1994 terugkeerde naar Sincelejo om er opnieuw te gaan optreden voor dezelfde groep van mensen. Volgens zijn verklaringen zou A.G.R., toen een belangrijke politicus, in 1994-1995

verzoeker hebben gezegd dat hij moest toetreden tot de organisatie omdat zij hem anders zouden vermoorden en kreeg hij van een ander bendelid de opdracht om drugs te verstoppert in zijn accordeon en op die manier drugs te smokkelen (NPO, p. 9). Verzoeker verklaarde dat op hem een beroep werd gedaan als er politieke bijeenkomsten waren maar ook als er verjaardagsfeestjes waren. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij geen lid was van een politiek partij en er enkel als muzikant aanwezig was (NPO, p. 11) en dat *"ik heb nooit met hen samengewerkt, de samenwerking of kring die ik met hen had was alleen maar muzikaal"* (NPO, p. 17). Ook al zou verzoeker gedurende bepaalde periodes veel hebben opgetreden als muzikant op feestjes of politieke bijeenkomsten van Bloque Montes de Maria, dan nog is het weinig aannemelijk dat zij verzoeker zouden willen inschakelen om drugs te smokkelen via zijn muziekinstrument en verzoeker dit een eerste keer weigerde en onderdook in 1988 om dan in 1994 te eisen dat hij tot de organisatie zou toetreden omdat hij teveel van de organisatie en haar activiteiten zou afweten. Het is weinig aannemelijk dat criminelen een muzikant die al had te kennen gegeven in 1985 niets te maken willen hebben met drugssmokkel tien jaar hun illegale activiteiten op deze bijeenkomsten zouden bespreken in zijn nabijheid, nu redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij als onbetrouwbaar zou geboekstaafd staan. Het is ook weinig aannemelijk dat verzoeker louter door als muzikant aanwezig te zijn tijdens feesten en bijeenkomsten van leden van deze groepering dermate gevoelige informatie kon verwerven over de groepering, haar organisatie en activiteiten dat de groepering zich genoodzaakt zag verzoeker ertoe te dwingen deel te worden van de organisatie. Verzoeker kan niet uitleggen waarom en hoe hij plots werd gezien als iemand die teveel wist van de organisatie en daarom gerekruteerd moest worden. Verzoekers verklaring dat muzikanten de gave hebben om mensen samen te brengen (NPO, p. 17) kan dit in elk geval niet op overtuigende wijze duiden. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gemotiveerd: *"Vooreerst kan u niet aannemelijk maken dat deze groepering u in de eerste plaats reeds zouden beschouwen als vertrouweling en u opdrachten zou toespelen. U gaf aan tijdens het persoonlijk onderhoud dat u doorheen uw leven aanwezig was als muzikant op feestjes en andere muzikale vergaderingen van personen gelinkt aan Bloque Montes de Maria, zoals A. G. R.. U behoorde volgens uw verklaringen nooit tot de politieke partij van A. G. R. en benadrukt dat u daar telkens aanwezig was als muzikant (NPO, p. 9). U zou daardoor beschouwd zijn geweest als een deel van de organisatie omdat u doorheen de jaren teveel informatie had opgevangen tijdens deze events. Het is weinig aannemelijk dat u als muzikant tijdens deze vieringen en events dermate op de hoogte zou zijn gekomen van de geheimen en het reilen en zeilen van deze gewapende groepering dat ze dan maar besloten om u in hun organisatie op te nemen. Wanneer u gevraagd werd hoe u zo snel in de groepering kon opgroeien naar een vertrouweling verwees u louter naar de muzikale admiratie die A. voor u had (NPO, p. 12). Later in het persoonlijk onderhoud wordt nogmaals bevraagd om verder te verduidelijken hoe u van sympathisant naar vertrouweling ging maar u gaf geen bijkomende informatie en verwees louter naar de gave van muzikanten om mensen samen te brengen (NPO, p.17)."* Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven te weerleggen. Door te stellen dat hij als muzikant een gemakkelijke prooi was en via zijn muziekinstrumenten drugs kon smokkelen, aanwezig was op veel feestjes en te plegen dat hij het wel logisch en aannemelijk is dat hij op de hoogte was van de gesprekken tussen de leden van de organisatie, herhaalt hij in wezen zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud zonder uiteen te zetten waarom de conclusie van de commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk maakt dat de voormelde groepering verzoeker zouden beschouwen als een vertrouweling en hem opdrachten zou toevertrouwen en hij louter door zijn aanwezigheid als muzikant op feestjes en bijeenkomsten dermate op de hoogte zou zijn gekomen van de geheimen en het reilen en zeilen van deze groepering dat zij dan maar besloten om hem in hun rangen op te nemen, niet correct zou zijn. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij er enkel als muzikant aanwezig was en dat hij in 1988 al eens was ondergedoken toen hem door leden van dezelfde groepering gevraagd werd drugs te smokkelen via zijn accordeon, zodat minstens kan worden aangenomen dat hij niet als de meest betrouwbare persoon werd beschouwd door de leden van Bloque Montes de Maria. Zowel zijn verleden als zijn eigenlijke rol tijdens de feestjes en bijeenkomsten van personen die tot deze groepering behoren of ermee gelieerd waren maken het weinig waarschijnlijk dat hij er in die mate cruciale informatie opving over Bloque Montes de Maria dat leden van deze organisatie hem wilden inlijven. Ten overvloed dient in dit verband te worden vastgesteld dat verzoeker ook niet specificeert welke belangrijke informatie over deze groepering op de door hem beschreven manier dan wel opving.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet alleen in 1985 maar ook in 1995 en 2006 weigerde in te gaan op de eisen van leden van Bloque Montes de Maria. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij als een nomade leefde en na elke weigering onderdook en van stad naar stad trok om aan de bende te ontsnappen, maar dit neemt niet weg dat hij in 1995/1996 en 2006 telkens weer opnieuw als muzikant kon werken tijdens feesten en bijeenkomsten van deze gewapende groepering. Verder blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij ooit daadwerkelijk inging op de eisen om drugs te smokkelen en stelt hij in essentie dat hij erin slaagde om het gevraagde steeds uit te stellen (*"Ik probeerde dat altijd maar uit te stellen, ik ga dat wel doen, jaja"*, NPO, p. 9). Gevraagd waarom de gewapende groepering nooit actie ondernam tegen verzoeker als hij weer eens weigerde te doen wat hem gevraagd werd, komt verzoeker niet verder dan te stellen *"omdat ik iedere keer weer mij daarvan afstandig hield en mij focuste op de muziek en in de muziekwereld bewoog tot ze mij het ultimatum stelde"* (NPO, p. 17). Het gemak waarmee hij telkens weer als muzikant kon en wou optreden op feesten en bijeenkomsten staat enerzijds in schril contrast met zijn beweerde vrees voor deze gewapende

groepering en is anderzijds weinig aannemelijk indien verzoeker telkens weigerde uit te voeren wat van hem geëist werd. Dat hij louter kon volstaan met de gevraagde drugssmokkel uit te stellen en vervolgens van stad tot stad te trekken, zonder dat hij daarbij enige problemen ondervond vanwege een gewapende groepering die volgens het verzoekschrift op het gehele grondgebied van Colombia aanwezig is, is dan weer niet te rijmen met de criminele en gewelddadige aard van de gewapende groepering zoals die blijkt uit verzoekers verklaringen en de landeninformatie over deze groepering. De vaststelling dat verzoeker sinds 1985 met lange tussenperiodes zou zijn gevraagd samen te werken en sinds 1994 om lid te worden en hieraan zonder concrete problemen wist te ontkomen en ondanks deze weigeringen toch telkens opnieuw als muzikant kon optreden op de feesten en bijeenkomsten van deze gewapende groepering ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij sinds 1985 door de gewapende groepering Bloque Montes Maria zou worden gevraagd om drugs te smokkelen en tot hen toe te treden. Verzoekers betoogt dat het niet klopt dat verzoeker jarenlang geen problemen kende ondanks zijn weigering om mee te werken nu hij heel zijn leven op de vlucht is geweest van stad tot stad verhuisde als hij teveel onder druk werd gezet, doet hieraan geen afbreuk. Dit biedt geen verklaring voor het feit dat verzoeker blijkbaar telkens nadat hij onderdook toch weer in 1994/1995 en 2006 voor deze groepering mocht optreden als muzikant en het feit dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker kon volstaan met hen te zeggen dat hij de drugssmokkel later zou doen en van hen afstand te nemen opdat deze gewapende groepering geen verdere actie zou ondernemen tegen hem.

Verder blijkt ook verzoekers familie al die jaren niet te zijn benaderd door leden van Bloque Montes de Maria noch om meer informatie te krijgen over verzoeker, noch om te weten te komen waar hij zich bevond telkens hij onderdook, wat een verdere indicatie is van het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker heeft immers nog steeds zijn vader en broers die in Colombia wonen en waarmee hij contact heeft en was ook tweemaal gehuwd in Colombia. Indien deze gewapende groepering hem wilden inschakelen voor illegale activiteiten en vooral hem wilden inlijven en indien verzoeker daadwerkelijk onderdook telkens nadat hij weigerde met hen samen te werken, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een gewapende groepering zoals Bloque Montes de Maria in staat moet geweest zijn om zijn familieleden op te sporen en van hen informatie te bekomen over verzoeker en dit ook zouden gedaan hebben. De vaststelling dat verzoekers familieleden waaronder zijn beide echtgenoten die in Colombia wonen al die tijd niet werden benaderd door Bloque Montes de Maria, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gemotiveerd *“Voorts is het vreemd dat, indien ze u als vertrouweling beschouwden, ze geen informatie over uw familie zouden hebben, meer zelfs dat ze niet eens zouden weten dat u familie had (NPO, p. 12). U verklaart in dit verband dat u nooit over uw familie zou hebben gesproken (NPO, p.12). Dat deze groepering, die u in hun rangen wilde opnemen, niets zou weten van uw familie louter omdat u hen hier niets over zou hebben gezegd is geenszins geloofwaardig. Gevraagd dit te verklaren verklaarde u dat het hen niet interesseert en antwoordde u voorts op ontwijkende wijze (NPO, p. 17) Deze verklaringen kunnen vanzelfsprekend niet overtuigen.”* En *“Voorts is het opmerkelijk dat deze groepering nooit uw familie heeft benaderd, zij het om u daar te vinden of minstens om informatie over u te weten te komen. U verklaart in dit verband dat u nooit over uw familie heeft gesproken en dat u nooit betrokken was bij het leven van uw ex-vrouw en kinderen (NPO, p. 12). Zoals reeds aangehaald is het weinig aannemelijk dat deze groepering, die u als vertrouweling ziet, geen kennis zou hebben gehad over uw vrouw en kinderen. Bovendien kon de groepering eveneens uw vader, broers en zus benaderen. Hiernaar gevraagd gaf u louter aan dat uw vader al lang buiten uw regio woont en dat uw broers nooit over uw problemen hebben geweten (NPO, p. 17). Dit verklaart vanzelfsprekend niet waarom uw belagers hen nooit hebben benaderd indien ze daadwerkelijk op zoek zouden zijn naar u.”* Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen door louter te stellen dat hij steeds op de vlucht was, ondergedoken leefde en niet bij zijn familie of zijn gezin leefde maar hen bezocht. De bewering in het verzoekschrift dat hij niet bij zijn familie woonde maar hen slechts bezocht en hij daardoor vermeed dat zij geïdentificeerd konden worden, verklaart niet waarom zijn familieleden gedurende al die jaren nooit werden benaderd door leden van de Bloque Montes de Maria indien hij daadwerkelijk zou zijn ondergedoken telkens hij weigerde met hen samen te werken. Verzoeker legt niet uit waarom het feit dat hij niet bij zijn familie woonde Bloque Montes de Maria zou verhinderen zijn familieleden op te sporen om zo informatie te bekomen over verzoeker, noch toont hij hiermee aan dat deze organisatie niet in staat zou zijn om zijn familieleden op te sporen.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart tussen 1985 en zijn vertrek uit Colombia in 2022 grotendeels ondergedoken leefde uit angst voor de gewapende groepering Bloque Montes de Maria maar dat tegelijk uit zijn verklaringen blijkt dat uit zijn eerste huwelijk een eerste kind werd geboren in Sincelejo, en een tweede kind in 2004 en dus in een periode nadat hij reeds had geweigerd om samen te werken met de gewapende groepering. Na zijn terugkeer vanuit Ecuador naar Colombia in 2014 huwde verzoeker een tweede keer in 2017, woonde met deze vrouw samen en scheidde van haar 2019 (NPO, p. 14). Verzoeker verklaart weliswaar dat hij met zijn eerste echtgenote geen liefdesrelatie had en in die periode overal zo kort mogelijk op dezelfde plaats bleef en als muzikant van plek tot plek ging (NPO, p. 14), maar dat hij met zijn tweede echtgenote wel samenwoonde. Hieruit blijkt minstens dat verzoeker in deze fases van zijn leven wel degelijk in staat was een sociaal leven te hebben en een gezin te stichten, wat moeilijk te rijmen

valt met de rest van zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij gedurende lange periodes in Colombia ondergedoken leefde. Hetzelfde geldt voor zijn verklaring dat hij om geld te verdienen zowel in Bogota als in andere steden zoals Medellin en Cali naar de 'Playa' ging, een plaats waar muzikanten die dezelfde muziek als verzoeker speelden actief waren om te kunnen optreden en dat hij in zijn levensonderhoud kon blijven voorzien toen hij ondergedoken leefde door concerten te spelen (NPO, p. 13). De vaststelling dat verzoeker er blijkbaar geen graten in zag om publieke optredens te blijven geven tot zijn uiteindelijke vertrek uit Colombia in 2022 om financieel rond te komen is in strijd met zijn verklaring dat hij tijdens zijn verblijf in Colombia sinds 1985 grotendeels ondergedoken leefde om niet in de handen van Bloque Montes de Maria te vallen na zijn weigeringen om samen te werken. Indien hij daadwerkelijk zodanig voor deze gewapende groepering vreesde dat hij onderdook, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij geen publieke optredens zou verzorgen of deze tot een minimum te beperken aangezien dit uiteraard te kans vergrootte dat hij zou worden opgemerkt door leden van deze groepering. De vaststelling dat hij dit niet deed ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij onderdook omwille zijn beweerd problemen met leden van Bloque Montes de Maria.

Tenslotte kan niet om de vaststelling heengegaan worden dat verzoeker ondanks zijn problemen met een gevreesde gewapende groepering die volgens het verzoekschrift over het gehele Colombiaanse grondgebied verspreid is sinds 1985, pas in 2012 voor het eerst uit Colombia vertrekt en na twee jaar later te zijn teruggekeerd vanuit Ecuador naar Colombia, nog acht jaar voornamelijk in Bogota verbleef alvorens in 2022 naar België te vertrekken (NPO, p. 16). Samen met de hierboven geuite twijfels over de waarachtigheid van zijn verklaring dat hij grotendeels ondergedoken leefde in Colombia, doet ook deze vaststelling ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker niet eerder dan 2006 zou hebben getracht Colombia te verlaten indien hij daadwerkelijk bijna twintig jaar grotendeels ondergedoken zou geleefd hebben uit angst voor Bloque Montes de Maria en evenmin dat hij na een verblijf van twee jaar in Ecuador nog acht jaar lang voornamelijk in Bogota zou blijven indien hij nog steeds vreesde voor deze gewapende groepering. Dat hij een onstabiel leven leidde en financieel in een moeilijke situatie verkeerde, kan als dusdanig niet verklaren waarom hij al die tijd in Colombia bleef en niet eerder zijn land trachtte te verlaten en bovendien naar Colombia terugkeerde na een verblijf van twee jaar in het buitenland. Verzoeker verliet Colombia met een vliegticket dat door een vriendin werd betaald, reisde voortdurend van de ene stad naar de andere, had een inkomen uit zijn optredens en slaagde erin in 2012 naar Ecuador te reizen. Zijn financiële moeilijkheden verhinderden hem dus niet om constant binnen Colombia te reizen, heen en terug naar Ecuador te reizen en in 2022 naar België te reizen. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met naar zijn voortdurende financiële moeilijkheden te verwijzen als verklaring waarom hij al die tijd in Colombia verbleef. In dit verband wordt ook ten overvloede vastgesteld dat verzoeker geen melding maakt van specifieke bedreigingen vanwege leden van Bloque Montes de Maria die zouden hebben plaatsgevonden na zijn terugkeer naar Colombia in 2014 tot zijn vertrek in 2022.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet onmiddellijk betwist wordt. Wat betreft het document van "Personeria Municipal de Coloso" waarin wordt vermeld dat u bedreigd werd door de Autodefensas Gaitanista de Colombia en ontheemd bent geraakt door het conflict in uw regio dient opgemerkt te worden dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. Bovendien wordt in deze brief geenszins concreet uw problemen met Bloque Montes de Maria aangehaald en wordt louter in algemene termen gesproken over ontheemding door het conflict en bedreigingen van actoren in uw regio. De authenticiteit van dit document wordt bovendien in twijfel gebracht door de vaststelling dat dit document werd afgegeven na uw vertrek uit Colombia, wat doet concluderen dat u dit louter liet opmaken met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Wat betreft de documenten van de "Unidad para las Victimas" in hoofde van uw exvrouw en kinderen – eveneens aangevraagd na uw vertrek – dient vastgesteld te worden dat deze evenmin een bewijs vormen voor uw persoonlijke problemen met de Bloque Montes de Maria."* Verzoeker laat de inhoudelijke beoordeling van het door hem neergelegde document van "Personeria Municipal de Coloso" en van de documenten van de "Unidad para las Victimas" in hoofde van zijn ex-vrouw en kinderen volledig ongemoeid.

Uit het voorgaande volgt dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, dient te worden besloten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de gewapende groepering Bloque Montes de Maria niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker maakt geen melding van andere ernstige problemen dan de hierboven besproken en ongeloofwaardig bevonden problemen met Bloque Montes de Maria die hij voor zijn vertrek uit Colombia zou gekend hebben.

Een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie is bijgevolg niet nuttig.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de gewapende groepering Bloque Montes de Maria niet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Op basis van recente landeninformatie, met name UNHCR "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*" van augustus 2023, CEDOCA, "*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*" van 20 november 2023 en EUAA, "*Colombia Country Focus*" van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia: *Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij*

zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker afkomstig is van het departement Sucre en gedurende acht jaar voor zijn definitief vertrek uit Colombia voornamelijk in Bogota verbleef.

Het departement Sucre en de stad Bogota blijken volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hij beperkt zich immers tot het louter citeren van dezelfde COI Focus van 20 november 2023 waarop de analyse in de bestreden beslissing onder meer is gebaseerd en licht verder op geen enkele wijze zijn stelling waarom enkel op basis van de door hem geciteerde passage zou kunnen worden besloten worden dat in het departement Sucre en de grootstad Bogota wel sprake zou zijn van een gewapend conflict en willekeurig geweld zodanig dat zou voldaan zijn aan de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) op de situatie van verzoeker.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zij voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. POLLET